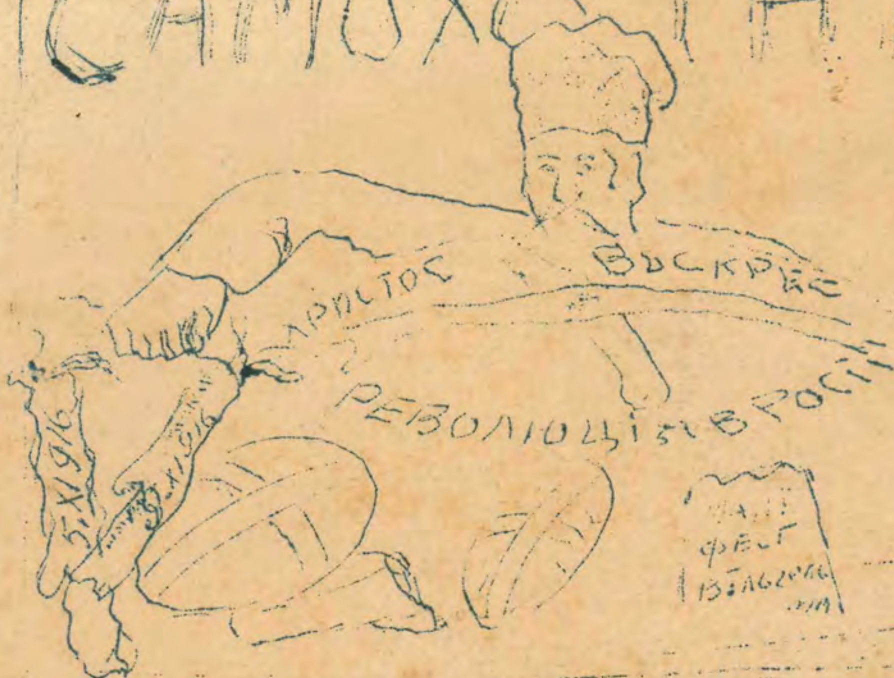
САМОХОТНИК

Ч. 26 (13)

15. Квітня 1917.

Ціна 4 коп.

Весна!

Весна, весна! Нове життя
Скрізь будить ся – і вже зове
Нові сили до буття,
Нові надії крилом шле!
Нові надії будить в нас
Весняний легіт, сонця світ,
Ми в собі силу чуєм враз,
Як вже не чули з давніх літ.
Вперед вже сміло глядимо,
Зникає погляд в нас раба.
І гордо чола несемо —
Вершить ся мрія золота,
Що ми за неї в бій пішли:
Вкраїна Волю добува
Й добуде Волю – певні ми!
Тож радісно Великдень враз
Стрічаєм на Зорі святий:

Гряде-ж великий, дужий час
Спадає камінь гробовий,
Народ кайдани розрива
У суд зготовили катам,
На місці де була тюрма,
Буде вже для Волі храм.
В Краї і Волі і Добрі
Країна Рідна процвіте
У Волі грімкій пісні
Вже вольна грудь у світ пішла
Усеред вольної Семї
У великодний день чудес
Зазвонять дзвони чарівні
Вже вольнеє: „Христос воскрес!"

[illegible]

Дещо з пекла.

Перше всього мусимо поділити ся з нашими читачами невеселою, однак і не дуже сумною вісткою, що дотеперішний наш дописувач Ч Чемик покинув нас. А саме в царстві сатани признали його невідповідним до служби в пек й веліли йому кинути теплий куток. Він ту-

ся до неба, та там сказали йому, що мусить перше очистити ся в чистилищи, бо дуже заносить од него цибулею. В чистилищи мабуть не могли його відцибулити й він за намовою Варави [тогож таки, що його Жиди пустили замість Христа], найняв ся за двіста срібняків [N. B. тепер мають вони куди меньшу вартість як у Христових часах 30 срібняків] писати в його якісь шиворораси чи що... може пізнїйше довідаю ся, так натишу. Рекорт С. Смика в „Самохотнику" обняв я. Моє чортівське назвище містить ся, як старий звичай велить на чолї статї, а родом я таки з самого пекла.

То така склала ся зміна в редакциї „Самохотника", а тимчасом у Пеклї зайшли ще більші зміни. Як звісно всї пекольники дуже за війною, бо в війнї люде більше гинуть і Пекло має більше прибутку. Однак Чатаї, що на самому споді Пекла навкучила ся холєра уже війна й він задумав не помагати ніякій із в[illegible]ючих сторін. Це обурило водяних чортів,

[illegible]ий воді ловити – рітни

душі й вони післали на спід свойого тро=
юду Бужалю й цей так розбужав підних
чортів, що вони скинули свойого Сатану
та стали сами правити ся. Серед цеї
метушні підняла голову й порода малих
чортиків, що над ними досі мала верх по-
рода великих. Отсе й викликало в кишлї
малих, що жили за рікою під ниньою вла-
дою, велику дісоріентацію. Вони, як звіс-
но, з початком війни, стануле по стороні
великих на східному фронті. Вони на-
діяли ся повалити великих а висвобо-
дити малих. Та за протяг війни й
у їх країні душі стала вкрадати
ся зневіра. Стали ширити ся різні
пльотки [що в Пеклі те саме, що в нас
люди] як пр. нїхто з чортів не дбав,
що на других, нїхто не огрожував, не
підглядав других, не підлизував ся, ба
навіть стали занікати рабськість
та холопство. Одним словом малі чорти
за рікою стали жити як люде. Аж тут
прийшла вістка про переворот на споді

і заразом і слухи, що війна ось-ось і візь-
не в лоб. Зарічні чорти таки затривожи-
ли ся. У щоби заглушити в собі страх
перед людьми стали вдавати великих
патріотів і ще з більшим жаром кинули
ся до чортячого ремесла. Головно звернули
більшу як коли увагу на це, що чортя-
ча мужва не вдаряє як слід копитами
ще чортячий привіт]. Одного неповорот-
ного чортяку вже й засудили на 16 літ
сидіння під кітлом о свяченій воді та
просфорі. А всїх иньших чортів вправ-
ляють в биттю копитами на гарячій
смолі. Дають позір також, щоби чор-
тяча мужва не ходила з опущеним хво-
стом, бо деякі як от бувший редактор
„Чортівського Рику" позволяють собі на це.
За це грозить кара 16 місяців сидіння під
кітлом.

Таке тепер дїєть ся в Пеклї за рікою
на пісках. А тим часом на нашій землї
війна таки доходить до кінця — однак
зарічні чортики так захоплені [illegible], [illegible]

ними справами, що зовсім не дбають про те, що буде з ними по війні. Мабуть беруть собі приклад із своїх рогачів*], що на час війни вынесли ся аж у несколько столицю та там мабуть із жиру ведуть двобої на роги. Кожен старає ся звалити соперника з сїдала біля кітла з душами, щоби самому там засісти. А тим часом чотиророгі гонять й одних і других усувають землю з під ніг, щоби й їх дїльницю прилучити до своєї.

Кажуть, що й тамтї рогачі зараз и ся в Галичині від Русинів, між якими перед війною відбували лови на душі.

— o —

Характеристичне.

[Із одної паради]

— Що!? Мене вчити мене вкраїнської історії! Я два роки був у полї по кей, же знаю історію.

* * *

*] Значить те саме, що в нас: голова.

— З ними, мовляв, треба гостро!"
— Що сину, ти змерз? Йди до дому!!!...

Уз останньої пожежі.

Дe Nowina: [задиханий] Пане отамане, я врятував свою оперу, все инше згоріло!

Отаман: Шож вам згоріло?

Дe Nowina: Мій плащ.

Господиня: [будить стрільця] Пане, пан вже горить.

Стрілець: Добре, добре! Засипте рано, там є на помпи.

Господиня в централі: [будить телефоніста] Пане, не бійте ся то не в нас горить — то далеко.

— o —

Нещасливі Миколи.

[Уз "думок стрільця]

— Ці Миколи справді не мають тепер щастя! Микола чорногорський стратив королївство, царь Микола стратив престол. Щастє, що я не Микола. Сього дня бути Миколою, то треба бути хиба ще й Васильком.

Двом фірам.
[Правдиве]

Ой на наших десятників доленька ласкава,
Офіцирська їх менажє до столу прийняла.
У їдять там вони смачно, вино попивають,
Та бува, не дуже радо тамки їх вітають.
Ось як ріжні великії гості завітають,
То хоч того десятникам і не повідають,
Вони „чужу атмосферу" чи не носом чують
Тай всї тоді столову знай зідно „бойкотують"
Ото раз в таку годину і часу такого
Два десятники післали дідуся старого,
Щоб приніс їм побідати. Дідусь у менажі
„Дайте тут двом фірам їсти" до кухаря каже
„Фірам їсти? А деж фірман?" кухарь вмить питає.
Засміяв ся і дідусь наш: „Тут мабуть, рекає".

Самособою не Руданський

Уз менажі ч. W.
[Також правдиве]

Михась: Пане доктор Псубран, дайте неморальної води, всї хочуть.

Новинки

— Всім нашим Читачам, що читають свойого, незвичного „Самохотника" бажаємо з Великодним сповнення всего, що Вони самі собі і бажають, а всій соборній Україні скорого мира та святої Волі.

— „Українське Слово" винайшло новий спосіб як учити людей думати а саме друкарськими похибками. Тому їх так багато в кожному числі цего часопису. Цікаво тільки чи вся-ких Бюхананів, Хуїрхілів, воскрешування Бернстерне Бергзона й багато багато такого слід теж залічити до „друкарських похибок". Як зачуваємо задумує редакція отворити також курс доброго тону при помочі пристанськой лайки. Першу лекцію одержала вже наша редакція як відно, відь нашому „Extra Самохотникові." Цей новий доказ „високої" інтелігенції славетної редакції можна вчитати в „Укр. Слові" з 5. с. м.

— Концерт. Дня 4. с. м. відбув ся стрілецький концерт під батутою аж трьох диригентів.

Найкраще випав речітатив „Помилуй мя Боже" та партії „Парастасу". Слухачі мали справжній духовий пир.

– Телеграми.

Гнилвиці. [Т. Роб. Від.] Тут об'явила ся одній побожній жінці св. Марія-Магдалина та заявила, що в Велику Пятницю підчас обношення плащениці Дух святий натхне всїх царів, що вони забажають мира.

Самбір [бездротна телеграма Жіночою Комітету перехоплена „Самохотником"] Просимо Команду Коша о здержане рекрутації, бо грозить небезпека, що в кінці не стане в повіті ні одного мужчини.

Пісочна. [Т. Канцелярії в кишені] Рекрута, що здержано не з милосердя над самбірським жіноцтвом а з браку фондів.

Львів. [Т. Г. М.] Свіжий транспорт гороху для Дра Кир. Трила вже в дорозі.

Оголошення.

Друк Річника „Самохотника 1915/16 вже покінчений!

Редакція одною — Видавництво двох